

Εκλεπτυσμένος αισθητισμός και γλωσσική λαμπρότητα

«Wilde Conversations»
από την Alpha Square.

Σκηνοθεσία:
Ανδρέας Αραούζος
Παίζουν: Αλεξία
Παρασκευά, Νέδη
Αντωνιάδη, Πολ
Στούαρτ, Ανδρέας
Αραούζος.

Περνάμε τη ζωή μας επιλέγοντας. Φίλους, συντρόφους, δασκάλους, ιδεολογικούς ηγέτες... Πνευματικούς καθοδηγητές, δημιουργούς, η διανοητική μας σχέση με τους οποίους μπορεί να είναι τόσο γόνιμη που να καταλήγει αμφίδρομη, δηλαδή μονίμως διαλογική. Από τα έργα αυτών αντλούμε τα μέγιστα, επειδή νιώθουμε ιδανικοί αποδέκτες των μηνυμάτων τους, ακόμα κι αν αυτά τα μηνύματα διέσχισαν αιώνες για να φτάσουν σε μας. Στον απέραντο κόσμο του θεάτρου τέτοιες «κόκκινες γραμμές» επικοινωνίας συμβαίνει να συνδέουν συγγραφείς και σκηνοθέτες. Δεν είναι ούτε προϋπόθεση ούτε και εγγύηση ενός πετυχημένου σκηνικού προϊόντος, συχνά ένας σκηνοθέτης αποδίδει καλύτερα ανεβάζοντας ένα... «μη επίλεκτο» συγγραφέα, καθώς η πνευματική ταύτιση που αισθάνεται ο σκηνοθέτης με τον συγγραφέα μπορεί και να περιορίσει τη δημιουργική του τόλμη και ελευθερία.

Πιστεύω ότι μια τέτοια «κόκκινη γραμμή» πνευματικής συγγένειας αισθάνεται να έχει ο σκηνοθέτης της παράστασης «Wilde Conversations» Ανδρέας Αραούζος με τον Όσκαρ Ουάιλντ. Αυτό εισπράττουμε από την παράσταση της αγγλόφωνης παραγωγής της θεατρικής ομάδας Alpha Square, βασισμένης στα έργα του Ουάιλντ «A Woman of no Importance», «The Importance of Being Ernest», «Salome», «The Ideal Husband», συμπεραίνοντας ταυτόχρονα ότι ο Αραούζος θαυμάζει τον Όσκαρ Ουάιλντ ως εξαίρετο εκπρόσωπο του αγγλικού αισθητισμού, ως ιδιοφυή παραδοξολόγο, ως λαμπρό θεατρικό ατακοδόρο, ως «γλωσσομάστορα». Αν ο Ανδρέας Αραούζος ανέβαζε μια... κλασικότερη παράσταση κάποιου από τα θεατρικά του Όσκαρ Ουάιλντ (όλο το κείμενο, όλα τα πρόσωπα, σκηνικά και κοστούμια εποχής, πολυπρόσωπη ομά-

δα κ.ο.κ.), ίσως να αναζητούσαμε να δούμε σ' αυτήν τον συγγραφέα ως μετρ της αιχμηρής, ανατρεπτικής σάτιρας ενάντια στον πουριτανισμό και την κοινωνική υποκρισία, ως ορκισμένο απαρνητή του ρεαλισμού, ως προσωπικότητα που ήρθε σε μετωπική σύγκρουση με την ηθική της εποχής και της χώρας του. Αλλά στο θεατρικό είδος στο οποίο κατέταξε ο Αραούζος την παράστασή του, με την ελεύθερη πλοήγηση σε τέσσερα κείμενα, με τη μορφή που μοιράζει την απόσταση μεταξύ του θεατρικού αναλογίου και της πλήρους σκηνικής δράσης («Wilde CONVERSATIONS», εξάλλου), οι κυρίαρχοι στόχοι είναι ο εκλεπτυσμένος αισθητισμός και η γλωσσική λαμπρότητα.

Οι ρόλοι που μορφοποιούνται για ένα σύντομο χρονικό διάστημα και μετά πάλι διαλύονται στη ροή του λόγου είναι περισσότεροι από τα τέσσερα μέλη θεατρικής ομάδας. Οι μεταβάσεις από κείμενο σε κείμενο, από σκηνή σε σκηνή και από ρόλο σε ρόλο είναι ομαλές και ευρηματικές ταυτόχρονα. Ως μέλος της υποκριτικής ομάδας, ο Αραούζος κρα-

τάει, συνειδητά, πιστεύω, μεγαλύτερη απόσταση από τους δικούς του ρόλους, υπογραμμίζοντας μ' αυτό τον τρόπο το δικό ιδιαίτερο υπερ-ρόλο του παρουσιαστή και του θαυμαστή του συγγραφέα. Τόσα χρόνια πιστοί θεατές των κυπριακών σκηνών, μόνο τη «Σαλώμη» στο Ένα και τη «Σημασία να είναι κανείς σοβαρός» στον ΘΟΚ είδαμε, άγνωστο και ακατανόητο το γιατί (και καθόλου Μπέρναρντ Σο, παρεμπιπτόντως!), όμως πρέπει να ομολογήσω ότι στις ελληνικές μεταφράσεις ο λόγος του Ουάιλντ χάνει ένα μέρος της γοητείας του. Έτσι η κύρια αίσθηση, την οποία χάιδεψε η αγγλόφωνη παράσταση, ήταν η ακοή. Η ποιότητα της εκφοράς, οι υποκριτικοί χρωματισμοί, χωρίς την αταίρια-

στη στο είδος και στον ιδιαίτερο χώρο του Point Centre for Contemporary Art υπερβολή, η ευδιάκριτη διαφοροποίηση από τη σατιρική έκθεση των χαρακτήρων του στο στυλιζαρισμένο πάθος είναι τα επιτεύγματα της ομάδας που αποτελείται από την Αλεξία Παρασκευά, τη Νέδη Αντωνιάδη, τον Πολ Στούαρτ και τον Ανδρέα Αραούζο. Να προσθέσω ακόμα ένα χαρακτηριστικό της παράστασης, το οποίο, παρόλο που το συναντώ όλο και πιο συχνά στις κυπριακές σκηνές, θαυμάζω. Μιλώ για την αγέρωχη αντοχή των ηθοποιών στην κυριολεκτική εγγύτητα του κοινού.

Η ομάδα του Alpha Square για χρόνια βρίσκει το κοινό της. Δεν έχω δει ακόμα τη ρωσόφωνη παράσταση της ΕΘΑΛ. Οι καιροί αλλάζουν. Στο σχολείο που εργάζομαι, σ' ένα δημόσιο σχολείο Μέσης Εκπαίδευσης, φοιτούν παιδιά των οποίων ο ένας ή και οι δύο γονείς είναι ξένοι και κατάγονται από 37 διαφορετικές χώρες. Σε ποιες άλλες γλώσσες θα μιλήσει το κυπριακό θέατρο; Φτάνει να λέει ωραία πράγματα.

Νόνα Μολέσκι

nona.moleski
@philelefttheros.com

